

PHẦN 10

Đã mấy ngày không gặp được Gia Lạc và Lệ Thuyên, Vũ Kiệt nhớ đến điên lên được. Lúc cô ở bệnh viện, anh còn lên đến thăm được. Đàng này, cô về nhà rồi, anh khó mà vào thăm. Ngồi ở quán nước đối diện nhà. Lệ Thuyên mà Vũ Kiệt chẳng yên. Lòng anh cứ nôn nao không chịu được.

Cuối cùng anh quyết định vào nhà cô, mặc cho cô giận anh, trách anh, mắng chửi anh.

Vào nhà, Vũ Kiệt thấy Lệ Thuyên cho con bú. Cô hộ lý lên tiếng:

- Chào anh! Anh tìm cô chủ à?

Nghe tiếng, Lệ Thuyên quay ra thấy anh, cô ngưng không cho con bú nữa. Cô hẳn học:

- Anh đến đây làm gì?

- Thăm em và con.

- Cảm ơn! Ở đây không có ai cần anh đến thăm cả.

- Anh biết em rất ghét anh nhưng em hãy cho anh bế Gia Lạc một lần thôi.

- Anh đừng hòng đụng đến nó. Nó là con tôi.

- Nó cũng là con của anh.

Lệ Thuyên cau gắt:

- Anh nói bậy gì thế hả?

- Anh không nói bậy. Đứa con này là của anh. Anh cũng có phần sinh nó ra.

- Anh im đi!

Vũ Kiệt đành cho cô biết sự thật.

- Thật ra, anh đã cho tinh trùng vào ngân hàng tinh trùng ở bệnh viện "Lòng Mẹ". Đứa con này cũng là của anh.

Lệ Thuyên bàng hoàng. Gia Lạc là con của anh thật sao? Cô bắt đầu hoang mang:

- Anh nói dối!
- Anh ấy không nói dối đâu.

Bạch Cúc đến, cô như đứng về phía Vỹ Kiệt, Lệ Thuyên hờn giận:

- Cả mi cũng đứng về phía anh ấy ư?
- Ta cũng vì hạnh phúc của hai người.

Lệ thuyên hét lên:

- Ta không cần điều đó rạ. Tại sao mi lại giúp ta bày, ra chuyện này. Mi muốn ta đau khổ thêm ư?

- Mi đừng vậy mà! Hãy cho cả hai một cơ hội đi Thuyên.
- Mi im đi! Từ nay ta không xem mi là bạn nữa đâu.

Vỹ Kiệt chen vào:

- Em đừng trách Bạch Cúc làm gì. Cô ấy cũng chỉ vì nghĩ đến chúng ta thôi.
- Anh đừng gộp chúng tôi và anh vào đây Tôi không thích nghe đâu.

Vỹ Kiệt thở dài:

- Anh tôn trọng ý em.

Lệ Thuyên lạnh lùng:

- Anh về đi. Tôi không muốn thấy anh đâu.
- Em không trở lại đi anh, anh không níu kéo nữa. Nhưng Gia Lạc, anh không thể không quan tâm đến nó.
- Nó là con tôi. Tôi cô đủ sức để lo cho nó. Anh đừng có xen vào.
- Anh là cha nó mà lại không xen vào ư?
- Anh sai rồi. Nó và anh không có quan hệ gì hết. Sau này, yêu cầu anh đừng đến đây nữa.

Vỹ Kiệt bắt đầu khó chịu:

- Em nghĩ sự cứng đầu, bướng bỉnh của mình là có lợi cho Gia Lạc ư? Nếu nó biết rằng mẹ nó đã không cho nó có cha thì nó nghĩ sao về em đây?

- Tôi mặc kệ!

- Em dẹp cái tính ngang bướng đó li vào đi được không. Hãy vì tương lai của đứa trẻ.

Lệ Thuyền mím môi:

- Anh có nói gì cũng vô ích. Tôi đuổi mà tại sao anh lại không đi hả?

Tự ái đã dồn lên đến đỉnh đầu, Vỹ Kiệt như chẳng thể chịu đựng được nữa. Anh giận dữ:

- Được! Nếu em đã nói vậy thì từ nay anh không đến đây nữa. Em chăm sóc con một mình đi, sau này đừng có trách anh.

Vỹ Kiệt bỏ đi trong cơn giận dữ. Bạch Cúc khó chịu:

- Anh ấy bỏ đi rồi đấy. Mi thấy yên chưa?

- Đến mi cũng hành hạ tinh thần ta nữa ư?

- Ta muốn đánh thức cho mi tỉnh, nhưng thật khó vì mi bướng bỉnh cứng đầu hơn ta tưởng.

- Mi không phải là ta, mi không hiểu, được đâu.

- Quả là ta không hiểu nói mi rồi. Khi mi chưa biết sự thật, ta không trách mi. Nhưng bây giờ mi đã biết sự thật Gia Lạc là con Vỹ Kiệt, sao mi vẫn lạnh lùng vậy hả?

Lệ Thuyền giận dữ:

- Ta chưa trách mi mà là còn dám nhắc đến chuyện này nữa ư? Tại sao chuyện lớn như vậy mà mi không bàn với ta?

- Bàn với mi để mi từ chối mà làm việc ngốc nghếch à? Ta thấy việc này là có ý nghĩa nhất trong đời ta đấy.

Lệ Thuyền liếc mắt:

- Ta đuổi mi ra khỏi nhà luôn bây giờ, ở đó mà tự đắc.

- Mi dám đuổi ta sao?

- Sao không dám? Mi thử nói một lần nữa đi!

Bạch Cúc chép miệng. Cô ngồi xuống rồi bế Gia Lạc trên tay. Cô nhìn nó rồi cố tình nói cho mẹ nó nghe:

- Lạc ơi! Số con thật tội nghiệp. Con có cha mà có người không cho nhận kìa. Mai này con lớn lên, con sẽ tử thân với bạn bè cho xem.

Lệ Thuyền nheo nheo mắt. Cô biết Bạch Cúc cố tình nói như thế. Đâu phải cô vô cảm mà không biết mấy chuyện đó. Nếu lúc này Vỹ Kiệt năn ni thêm một chút nữa là cô đã xiêu lòng trở về với anh rồi. Hơn nữa, cô không trở về với anh một phần cũng là do ba Thu. Nếu trở về mà bà không nhận Gia Lạc là cháu thì chẳng phải còn tội cho nó hơn sao?

Lệ Thuyền nói thầm trong bụng:

- Vỹ Kiệt! Anh có biết em vui sướng thế nào khi biết Gia Lạc mang dòng máu của anh không? Vậy là em đã sinh ra Gia Lạc – đứa con của cả hai chúng ta.

- Mi nghĩ gì mà ngò cười một mình vậy?

Lệ Thuyền giật mình:

- Ta có nghĩ gì đâu.

- Mi lạ nha! Mọi chuyện đang lồi tung lên mà mi còn ngò cười được.

- Mặc kệ ta!

- Ta chi sợ mi trúng tà thì nguy.

- Mi nói bậy bạ không hà. Trả con lại cho ta nhanh lên!

- Mi làm gì mà ghê vậy?

- Trả đây!

Đưa Gia Lạc cho Lệ Thuyền, Bạch Cúc nguyệt cô một cái thật dài:

- Nè! Thấy ghét!

Ôm Gia Lạc vào lòng, Lệ Thuyền nghe bao niềm vui sướng trào dâng. Gia Lạc là gia đình vui vẻ, hạnh phúc. Không biết bé Gia Lạc có nôi ba mẹ lại với nhau được không?

Mấy tháng trời trôi qua, bà Thu như chẳng chờ đợi được nữa. Bà kiên quyết.

- Hai đứa cưới nhau gấp đi. Mẹ không cho phép hai đứa đưa ra bất kỳ một lý do nào nữa.

Đang buồn vì Lệ Thuyên cứ cứng đầu không chịu nghe anh, lại thêm bà Thu cứ cản nhắc chuyện cưới hỏi, Vũ Kiệt đâm quạu. Anh nói thẳng:

- Con sẽ không cưới ai đâu. Mẹ đừng ép buộc con, vô ích thôi!

Bạch Cúc cũng nói:

- Tụi con không thể kết hôn được.

- Vì con nhỏ Lệ Thuyên à?

Vũ Kiệt bực bội:

- Cô ấy đã sinh cho mẹ một đứa cháu nội. Nó đã gần một tuổi rồi. Mẹ còn muốn con lập gia đình nữa sao?

- Cái gì mà cháu nội? Con điên à? Hết chuyện làm rồi sao mà đi nhận con người ta là con mình vậy.

- Mẹ ơi! Nó là con của con, là cháu nội của mẹ đấy.

- Hoang đường!

Bạch Cúc cố giải thích:

- Anh Kiệt nói đúng đó bác. Không phải con từng nói Lệ Thuyên thụ tinh nhân tạo và có đứa con ư?

- Thì đã sao?

- Người cho tinh trùng chính là Vũ Kiệt. Chính con đã tiến hành chuyện Lệ Thuyên thụ thai.

Bà Thu mở to mắt kinh ngạc. Bà lắp bắp:

- Con... không gạt ta chứ?

- Con gạt bác làm gì? Có ích, lợi gì cho con đâu.

- Vậy đứa bé đó là cháu nội của ta thật sao?

- Đúng vậy.

- Vậy tại sao Lê Thuyên nó không nói ra khi ta đến gặp nó?

- Lúc đó nó cũng không biết. Hơn nữa, nó rất sợ bác, lại rất tôn trọng bác. Nó ra đi là vì bác.

Bà Thu bắt đầu hỏi hận nhưng một phần nào đó, bà vẫn không tin:

- Còn chuyện nó cặp với Trình Nam thì sao?

- Không có chuyện này đâu? Mọi người hiểu lầm thôi. Hơn nữa, bây giờ Trình Nam đã sang nước ngoài lập nghiệp rồi.

- Hoá ra ta là người mang đầy tội lỗi ư? Ta đã bày ra biết bao nhiêu chuyện.

- Bây giờ bác quay lại vẫn còn kịp mà. Lê Thuyên luôn chờ đợi tình thương của mẹ chồng đó.

Như chợt tỉnh ra, bà lay tay Vỹ Kiệt:

- Con đi đón mẹ con nó về đây đi. Nhanh đi con!

- Con không đi đâu.

- Hả! - Bạch Cúc há hốc mồm – Đến anh giờ chúng nữa sao?

Bà Thu nói như van nài:

- Con hãy đi rước mẹ con nó đi.

- Không được!

- Tại sao chứ?

- Con có tự ái của con. Con đã hạ mình nhiều lắm rồi, cô ấy cứ thấy con là đui. Con cũng có tự ái của một gã đàn ông chứ.

Bà Thu chép miệng:

- Con là đàn ông, sao lại nhỏ mọn mấy chuyện này chứ? Nó giận con nên mới vậy thôi. Con phải nhẫn nại một chút chứ.

- Con và cô ấy đã ly hôn rồi. Mẹ đừng ép con.

- Ly hôn thì đã sao? Vẫn có thể kết hôn lại mà.

Bạch Cúc đế vào:

- Phải đó! Anh làm ơn đi. Bắc cũng đã thương Lệ Thuyền và cho phép hai người đến với nhau rồi. Anh đừng có... chảnh được không?

Vỹ Kiệt nhướn mày:

- Em nói gì vậy?

- Không phải sao? Nếu em là anh, em thà hạ mình năn nỉ để có vợ và con. Còn hơn tự ái mà sống một mình mà còn suốt ngày ủ rũ, buồn bã.

Vỹ Kiệt nhíu mày:

- Em có cần phải nói quá như vậy không? Chuyện này của anh để anh lo đi.

- Em mà để anh lo ư? Để anh lo mà mọi chuyện có kết quả như vậy ư? Nếu em và Gia Huy không xen vào thì không biết mọi chuyện đã đến đâu rồi nữa.

Bà Thu thở dài:

- Con có giận Lệ Thuyền thì cũng phải nghĩ đến đứa bé chứ. Nó là cốt nhục của con mà.

Vỹ Kiệt xoa tay:

- Hai người đừng thối nữa, con không đến đó đâu.

Bạch Cúc trợn mắt:

- Em giết chết anh bây giờ.

- Em có giết anh cũng vậy thôi. Anh đi nhậu đây.

- Cái gì?

- Bye nhé!

Bạch Cúc tức không thể tả. Nếu bóp cổ anh được thì cô đã lắm rồi.

Bà Thu lay tay cô:

- Con khuyên Vỹ Kiệt giúp bác đi Cúc.

- Dạ con sẽ lo chuyện này mà.

Bạch Cúc hầm hầm. Nếu Vỹ Kiệt mà còn dám cứng đầu thì cô sẽ bảo Gia Huy sẽ nghỉ chơi với anh luôn.

Vỹ Kiệt ra ngoài. Anh nói là đi nhậu nhưng đâu ai biết rõ anh đi đâu và trên môi luôn nở nụ cười:

Buổi tối Lê Thuyên và Vỹ Kiệt đều được gọi điện bảo đến căn biệt thự vùng ngoại ô.

Bốn người đã có mặt đông đủ, Lê Thuyên nhăn nhó:

- Bạch Cúc! Mi bại bày trò gì đây? Nói lẹ đi để ta còn về trông Gia Lạc:

Bạch Cúc xua tay:

- Mi khỏi lo! Tối nay để ta lo cho Gia Lạc được rồi. Mi có chuyện quan trọng phải làm.

- Mi làm trò gì vậy?

Gia Huy hăng giọng:

- Hai người có biết đây là đâu không?

Vỹ Kiệt liếc mắt:

- Căn biệt thự này...

- Sao hả?

- Do ta và Lê Thuyên chọn mua. Tự dưng mà bảo đến đây làm gì?

- Ta có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

- Mà và Bạch Cúc cưới nhau à?

- Ngoài chuyện đó ra, còn một chuyện quan trọng hơn.

- Mà và vòng vo nữa là tao cho một... quả đấm bây giờ.

- Cứ từ từ!

Hăng giọng, Gia Huy tiếp:

- Ta tuyên bố, mà và Lê Thuyên vẫn... còn là vợ chồng.

- Há?

Cả Lê Thuyên và Võ Kiệt đều trở mắt kinh ngạc. Cả hai đồng thanh:

- Là sao? . .

- Thì hai người chưa ly hôn. Lúc trước vì biết mày rất yêu Lê Thuyên nhưng vì chút hiểu lầm nên đòi ly hôn. Tao đã giúp mày làm giấy ly hôn giả. He he! Mày cảm ơn tao đi?

Võ Kiệt kinh ngạc. Anh chau mày, mím môi. Hông hỏ, anh quát:

- Tại sao mày lại bày ra mấy chuyện này hả? Mày muốn chết sao? Tao... tao... cảm ơn mày.

- Trời đất! Mày cảm.ơn kiêu khùng bố vậy đó hả?

Võ Kiệt mừng rỡ:

- Có thằng bạn như mày thật có ý nghĩa.

Lê Thuyên bực bội:

- Sao anh lại làm như vậy?

Bạch Cúc chen vào:

- Mi không được trách người yêu của ta đó. Mi phải cảm ơn anh ấy.

- Ta chưa tính sổ với anh ấy là may lắm rồi.

- Mi không được bướng bỉnh, cứng đầu nữa! Ta nói cho mà biết, mi được má chồng lệnh cho quay lại với Võ Kiệt đó.

- Mi dụ ta hả?

- Dụ đâu! Vân Mai và bác đều hiểu rõ hết mọi chuyện rồi. Họ rất mong mi quay về. Nếu không, cả đời họ sẽ sống trong ray rứt.

- Thật vậy sao? Ta...

Bạch Cúc can ngăn:

- Bây giờ đã rõ mọi chuyện rồi, mi và anh Kiệt đã có con với nhau, gia đình đã tác hợp cho hai người. Mi cũng phải có trách nhiệm làm vợ làm mẹ đây.

- Ta...

Gia Huy chen vào:

-Ui! Mấy chuyện này ai cũng biết rồi. Giờ đến chuyện quan trọng nè.

- Chuyện gì?

Cả Bạch Cúc và Gia Huy đều đồng thanh:

- Động phòng.

Bạch Cúc đẩy Lê Thuyên về phía Võ Kiệt. Gia Huy đẩy Võ Kiệt về phía Lê Thuyên, làm cả hai ngã vào nhau, môi chạm luôn vào nhau...

Rầm!

Bạch Cúc yà Gia Huy nhảy ra ngoài sau khi đã đóng mạnh cửa lại.

Còn lại hai người, Võ Kiệt không nói câu nào. Anh ôm cứng lấy Lê Thuyên và hôn cô thật nồng nàn. Lê Thuyên cũng hôn anh cho thoả sự nhớ mong bấy lâu nay. Giây phút này đây, họ không cần nói một lời nào, Những nụ hôn là những sợi dây vô hình nối họ lại với nhau.

Võ Kiệt chợt bế xối cô lên. Lê Thuyên kêu lên:

- Anh bế em đi đâu vậy?

- Vào phòng.

- Để làm gì?

- Động phòng.

- Anh này?

Lê Thuyên điễm nụ cười rạng ngời. Họ "động phòng" vào đúng dịp kỷ niệm ba năm ngày cưới nhau trong nồng nàn hạnh phúc, và đưa con là mầm hạnh phúc kết tụ từ tình yêu mật ngọt.

HẾT.